

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Cirkler

Citation: Larsen, Karl: "Cirkler", i Larsen, Karl: *Cirkler*, 1893, s. 18. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_03-shoot-idm140694312133024/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Cirkler

Vejle og smækkede Værket i, var den allerede kommen i fuld Drift: næste Gang, jeg rejste ud, skulde det gaa over Vamdrup! Ganske vist laa der bag i mit Hoved en modnere Bevidsthed om, at det dog i Grunden kun havde været nogle Ord, til hvilke der knyttede sig gamle Forestillinger; men jeg havde nu saa lidt Tid den Dag, at jeg ikke kunde holde mine Tanker længere ved Sagen, og brød mig egentlig heller slet ikke om at arbejde den nærmere igennem. Min Indbildningskraft var bleven sat i Virksomhed og en Plan lagt, som i ledige Timer vilde underholde mig og føre flere med sig, der altid kunde være lige saa gode som saa mange andre. Det gjaldt blot om at blive ved at være interesseret, forventningsfuld, spændt for saa maaske engang at opleve en Skuffelse og — more sig over Skuffelsen. —

Jeg havde smaasøvet i Kupéen, med en ubestemt Fornemmelse af flere Gange at være vaagnet op og have stirret frem i et begyndende Dagskær; nu saae jeg det fulde, kolde Lys paa de brune, fedtede Hynder, der tog hel Glans under det; en Herre laa og

sov lige over for mig, ganske askegraa i Ansigtet. Jeg slog Vinduet ned og stak Hovedet ud, Luften følte næsten som en kold, vaad Klud paa min Pande. Markerne var ganske tomme; der stod et Steds en Trillebør med et Par Skovle, de saae ud, som havde Menneskehænder ikke rørt dem i umindelige Tider og skulde aldrig mere komme til at røre dem, ingen Fugl pippede, der lød intet Hundeglam, det eneste levende i Landet var vort lange, bugtede Tog.

Noget borte saae jeg et Stationstag, som vi med fuld Kraft kørte hen imod, vi passerede i samme Fart de nedløbende Render for Enden af Bygningen, standsede næsten med et eneste Ryk, og Lokomotivet hvæsede Damp ud til begge Sider, saa der slog en Taage op imod Murværket. Kupédøren blev i samme Nu smækket op, der løb Jernbaneembedsmænd og Postmennesker imellem hverandre med den størst mulige Hurtighed, Hjulene peb paa de smaa Bagagevogne og Postkarrerne, jeg slap frem imellem dem og ud paa Perronen, der blev givet en kort Ordre, som lød højt igennem, Signalklokken slog an, et Hvin fulgte, og det